

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0437 van 17 juni 2014
in de zaak 1213/0462/A/4/0426

In zake: de nv **ALDI**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:

1. de heer Francis CHARLIER

kantoor houdende te 8860 Lendeledede Langemuntenlaan 1
waar woonplaats wordt gekozen

2. advocaat Sofie BOEYKENS

kantoor houdende te 9000 Gent, Molenaarsstraat 111 bus 1A

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

vertegenwoordigd door:

mevrouw Ellen VAN MEENSEL

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 12 maart 2013, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 10 januari 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 5 oktober 2012 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het slopen van een woning met 2 garages, 4 loodsen en een klein kantoorgebouw, het verwijderen van alle verhardingen en het bouwen van een winkel met bijbehorende parking.

De bestreden beslissing heeft betrekking op percelen gelegen te 2660 Hoboken, Oudestraat 103 en Heidestraat 35 en met als kadastrale omschrijving afdeling 38, sectie B, nummers 471y4, 471p2, 468z2, 469y5 en 471c4.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 25 maart 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Mevrouw Ellen VAN MEENSEL die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij werpt in haar wederantwoordnota de volgende exceptie op:

“...

Het decreet van 29 juni 2012 tot wijziging van het Provinciedecreet van 9 december 2005 (...) heeft onder meer art. 186, § 1, eerste lid van het Provinciedecreet gewijzigd en daarbij een nieuwe regeling uitgewerkt omtrent de procesbevoegdheid van de deputatie.

Een en ander luidt thans – met ingang van 1 december 2012 (...) – als volgt:

...

Door deze geheel onlogische doch niet mis te verstane formulering kan de deputatie, wanneer zij beslist om een antwoordnota bij de Raad in te dienen, slechts optreden namens het gemeentelijk niveau. Begrijpe wie begrijpe kan, doch “interpretatiocessat in claris”: de duidelijke bewoordingen van het Provinciedecreet kunnen niet anders worden uitgelegd.

Huidige antwoordnota dient aldus al onontvankelijk te worden beschouwd, nu zij niet is ingediend namens de gemeente.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 186, zoals vervangen bij artikel 20, § 3 van het decreet van 29 juni 2012 tot wijziging van het Provinciedecreet van 9 december 2005, luidt als volgt:

“§ 1. De deputatie vertegenwoordigt de provincie in gerechtelijke en buitengerechtelijke gevallen en beslist om op te treden in rechte namens de gemeente.

De provincieraad kan beslissen om deze bevoegdheden in de plaats van de deputatie uit te oefenen. Wanneer een lid van de deputatie zich bevindt in een situatie als beschreven in artikel 27, § 1, 1°, oefent de provincieraad deze bevoegdheden uit.

§ 2. De deputatie of, in voorkomend geval, de provincieraad kan hetzij een lid van de deputatie, hetzij een lid van het personeel, hetzij een advocaat aanwijzen om namens de provincie te verschijnen in rechte.”

In de memorie van toelichting bij het vermeld decreet (*Parl. St. VI. Parl.*, 2011-12, nr. 1493/1, 17) wordt toegelicht dat de wijziging van artikel 186 verband houdt met de wijziging van artikel 57 van het Provinciedecreet:

“Dit artikel wijzigt artikel 57 van het Provinciedecreet. De wijziging vermeld in paragraaf 1, punt 1°, tracht duidelijk het onderscheid te maken tussen enerzijds de bevoegdheid om te beslissen al dan niet in rechte op te treden en anderzijds het vertegenwoordigen van de provincie.

Om de behouden koppeling met artikel 186 sluitend te maken wordt in paragraaf 3 ook artikel 186 gelijkloidend gewijzigd. Er wordt daar eveneens onderscheid gemaakt tussen optreden in rechte en vertegenwoordigen (in rechte) in gerechtelijke en buitengerechtelijke gevallen. Voorts wordt daar meteen ook verduidelijkt wie door de deputatie respectievelijk de provincieraad kan aangeduid worden om te verschijnen in rechte: een lid van de deputatie, een personeelslid of een advocaat.”

Artikel 57, § 3, 9° van het provinciedecreet, zoals gewijzigd door het vermeld decreet van 29 juni 2012, bepaalt dat de deputatie bevoegd is voor *“het vertegenwoordigen van de provincie in gerechtelijke en buitengerechtelijke gevallen en beslissingen over het in rechte optreden namens de provincie, met behoud van artikel 186”*.

2.

Het is evident dat de bewoordingen in artikel 186, § 1, eerst lid van het provinciedecreet “namens de gemeente” moeten gelezen worden als “namens de provincie”. De materiële misslag blijkt niet enkel uit de toelichting, maar tevens uit de opzet van het provinciedecreet in het algemeen, en in het bijzonder van de artikelen 186 en 187 van dit decreet, die deel uitmaken van Titel V “Bepalingen over de werking van de provincie”, en die het “optreden in rechte” van de provincie regelen.

3.

De exceptie kan niet weerhouden worden.

IV. FEITEN

Op 11 juni 2012 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het slopen van een woning met 2 garages, 4 loodsen en een klein kantoorgebouw van een voormalige houthandel, het verwijderen van alle verhardingen en het bouwen van een winkel met bijbehorende parking.

Volgens een motiveringsnota gevoegd bij de aanvraag omvat het project de herlocalisatie van de thans bestaande Aldi-vestiging aan de Sint-Bernardsesteenweg, eveneens te Hoboken, naar een voormalige site voor houthandel. De parking en de winkel worden ten opzichte van de Oudestraat, waar de hoofdingang tot het terrein is gelegen, respectievelijk vooraan en achteraan op het terrein ingeplant.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan ‘Antwerpen’, gelegen in woongebied.

De percelen zijn eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, 'Afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen', goedgekeurd met een besluit van de Vlaamse Regering van 19 juni 2009.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 12 juli 2012 tot en met 11 augustus 2012, worden 10 bezwaarschriften en 1 petitie ingediend.

De dienst Mobiliteit van de stad Antwerpen adviseert op 31 juli 2012 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen weigert op 5 oktober 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Het college motiveert zijn beslissing onder meer als volgt:

“ ...

Beoordeling

De aanvraag betreft het slopen van een woning, 2 garages, 4 loodsen en een kantoorgebouw en het bouwen van een supermarkt met parking gelegen in een binnengebied langsheen de Oudestraat te Hoboken. Het betreft de verhuis van de bestaande Aldivestiging aan de Coöperatielaan/Sint-Bernardsesteenweg.

De aanvraag heeft betrekking op verschillende percelen, waaronder het perceel waar momenteel een houthandel gevestigd is en die bereikbaar is vanuit de Oudestraat tussen huisnummer 95 en huisnummer 109. In die straat staan voornamelijk meergezinswoningen met 3 bouwlagen onder plat dak of zadeldak. Het huis dat wordt gesloopt heeft als adres Heidestraat 35, wat bereikbaar is via een doorgang en erfdienstbaarheid tussen de panden met adres Heidestraat 31 en 37. Deze doorgang biedt eveneens doorgang tot het huis met als adres Heidestraat 33. Zowel nummer 33 als 35 liggen in het binnengebied. De Heidestraat heeft langs deze zijde voornamelijk eengezinswoningen met één of twee bouwlagen onder zadeldak of plat dak. Aan de overzijde is een winkelcomplex (Delhaize) gevestigd.

Het linkerbuurpand aan de Oudestraat omvat een meergezinswoning, half open bebouwing, met 3 bouwlagen en plat dak. Het rechterbuurpand omvat een meergezinswoning, gesloten bebouwing, met 3 bouwlagen onder zadeldak.

Het nieuwe gebouw meet ongeveer 35 meter breedte op 52 meter diepte. Verder worden er 92 parkeerplaatsen voorzien en 22 fietsparkeerplaatsen. Het gebouw zelf ligt achteraan het perceel, wordt omzoomd met een groenstrook en een strook die zal verhard worden met steenslag. De parking ligt vooraan en is enkel toegankelijk via de Oudestraat.

De bestaande wachtgevel van de rechterbuur wordt niet afgewerkt waardoor de opening in de bebouwing langsheen de Oudestraat wordt bestendig. Vanuit stedenbouwkundig oogpunt is het wenselijk dat de straat hier wordt afgewerkt door een halfopen bebouwing. Hierdoor wordt de bestaande wachtgevel afgewerkt en kan er een aangename levendige straatwand worden gecreëerd in plaats van een opening die toegang biedt tot een parking.

De parking sluit aan tegen de achtertuinen van de omliggende woningen waardoor de rust in dit achterliggende binnengebied wordt verstoord. Het laden en lossen is eveneens gesitueerd langs de achtertuinen van de woningen in de Heidestraat. Ter hoogte van deze woningen bevindt zich aan de voorkant reeds een Delhaize met open parking en laden en lossen in open lucht. Onderliggende aanvraag voorziet nu ook achteraan deze woningen een nieuwe parking met opnieuw laden en lossen voor een supermarkt. Het parkeren is alleen stedenbouwkundig aanvaardbaar als er geen hinder wordt veroorzaakt in de achterliggende binnengebieden. Vanuit stedenbouwkundig standpunt is het niet wenselijk dat het parkeren samen met het laden en lossen inpandig worden voorzien en/of eventueel ondergronds.

Het college keurde het ontwerp 'Masterplan Hoboken centrum' goed in zitting van 17/02/2012. Met dit masterplan beschikt de stad Antwerpen en het district Hoboken over een ruimtelijk kader. Het geeft een duidelijk ontwikkelingsperspectief en duidt kansen aan voor korte- en langetermijnprojecten, met lage en hoge investeringen. Het masterplan bepaalt de visie van de stad en het district voor Hoboken centrum. Het streeft een verbetering na op sociaal, ecologisch, economisch en cultureel vlak door wijzigingen in de ruimtelijke structuur aan te brengen.

Binnen het masterplan is de Oudestraat onderdeel van het concept geformuleerd als 'jongerencluster' en niet winkelcluster. Het masterplan heeft indicatief voor deze zone voorstellen gedaan.

De bestaande Delhaize ligt vlakbij de Oudestraat - een destijds lokale opportuniteit - en veroorzaakt aanzienlijk autoverkeer langs een weg die door het centrum van Hoboken gaat. De hoeveelheid doorgaand verkeer is daar te hoog, zo blijkt uit tellingen. Het masterplan beoogt een aantrekkelijk centrum en het is niet de bedoeling om het aanbod van winkels nabij de Delhaize te verhogen. Het centrum Kaperstraat - Kioskplaats/Lelieplaats dient opnieuw een ruimte te worden/zijn waar winkelfuncties gelegen zijn en waardoor ook een verhoogde activiteit tot stand komt. Een bijkomende supermarkt langs de Oudestraat strookt niet met de doelstellingen van het masterplan. Vanuit een goede ruimtelijke ordening van de plaats is de functie stedenbouwkundig onaanvaardbaar.

Bijkomend is het advies van de dienst mobiliteit van de stad Antwerpen ongunstig. Er heerst reeds een te hoge verkeersdruk, en dit voor een woonstraat in het centrumgebied. De Sint-Bernardsesteenweg is eerder een wijkverzamelweg die meer verkeer aankan. Het is dan ook vreemd dat men verhuist weg van een wijkverzamelweg, net om de verkeersdruk.

Uit bovenstaande blijkt dat de aanvraag voor het bouwen van een supermarkt met parking in dit binnengebied niet in overeenstemming is met de goede ruimtelijke ordening waardoor ze niet vatbaar is voor vergunning.

..."

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 6 november 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 3 januari 2013 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 8 januari 2013 beslist de verwerende partij op 10 januari 2013 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing onder meer als volgt:

“ ...

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert de aanvraag zich in woongebied.

De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven. Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving.

De aanvraag is principieel in overeenstemming met deze planologische bestemming van het gewestplan.

De aanvraag is niet in overeenstemming met de bepalingen van de Antwerpse stedenbouwkundige verordening 'bouwcode'. Er worden slechts 22 fietsparkeerplaatsen aangelegd. Dit zouden er 29 moeten zijn, conform bouwcode. Er zouden ook nog 10 fietsenstalplaatsen moeten voorzien worden. Dit kan als voorwaarde opgelegd worden. De aanvrager brengt een aangepast inplantingsplan bij waarop voldoende fietsparkeerplaatsen en fietsenstalplaatsen aangeduid staan. Hiertoe worden 3 parkeerplaatsen opgeofferd. Daarmee is de aanvraag in overeenstemming te brengen met de verordening.

De aanvraag dient strikt te voldoen aan de adviezen van de brandweer van Antwerpen en het centrum voor toegankelijkheid.

De aanvraag dient getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

De aanvraag betreft de bouw van een tamelijk aanzienlijk supermarktcomplex met een parking voor 89 wagens. Hoewel dit principieel gaat om een functie die thuishoort in een kern, is in de reeds overbelaste Oudestraat deze functie niet gepast en zal deze veel hinder veroorzaken.

1. *Verkeershinder:*

De Oudestraat wordt gekenmerkt door een- en meergezinswoningen enerzijds en andere functies zoals handelszaken, (lagere) scholen, sportverenigingen en speelterreinen anderzijds. Deze activiteiten zorgen nu reeds voor een overdreven verkeersdruk in deze straat die het karakter heeft van een lokale gemeenteweg. Op spitsmomenten bij de aanvang of beëindiging van de schooluren, is de verkeershinder reeds enorm. Een bijkomende supermarkt die zeer veel verkeer genereert (zoals reeds blijkt bij de ALDI gelegen aan de Sint Bernardsesteenweg, die zal verhuisd worden) zal deze verkeersdruk alleen nog maar doen toenemen, hetgeen onaanvaardbaar is. Bovendien komt de verkeersveiligheid van de buurt in het gedrang.

2. *Afwerking straatwand:*

Momenteel bevindt zich op dit terrein vooraan de toegang tot een houtzagerij. Deze uitbating zorgt nu reeds voor een 'gat' in de gevelwand hetgeen het straatbeeld niet ten goede komt. Dit wordt met deze aanvraag bestendigd, wat niet opportuun is. Op deze

manier zal de wachtgevel van het appartement aan de rechterzijde steeds een wachtgevel blijven. Het ware beter dat de straatwand verder opgevuld wordt.

3. Buffering naar naburige percelen

Het spreekt voor zich dat de aanwezigheid van een dergelijke activiteit gecombineerd door zeer veel vervoersbewegingen gedurende de ganse dag en het regelmatig laden en lossen van leverancierswagens, zeer veel (geluids)hinder met zich meebrengt voor de direct omwonenden. Het achterliggende binnengebied waar de supermarkt pal in komt te liggen, wordt gekenmerkt door de achtertuinen van de kleine eengezinswoningen in de rij aan de zijde van de Heidestraat en de Kloosterstraat. Er wordt slechts in zeer beperkte mate gebufferd, op sommige plaatsen is de groenbufferstrook amper 2m. Voornamelijk aan de laad- en loskade is zeer veel hinder voor de omwonenden te verwachten.

Ook is het blijkbaar de bedoeling van de aanvrager deze parking ook buiten de openingsuren toegankelijk te houden. Dit leidt tot onveilige situaties aangezien deze parking zeer diep doorloopt in het binnengebied.

4. Visie van de stad Antwerpen

In ondergeschikte orde dient opgemerkt te worden dat dit project hoegenaamd niet kadert in de visie die de stad heeft op dit gebied. De stad heeft deze visie reeds vertaald in een ontwerp masterplan voor Hoboken. Dit masterplan heeft uiteraard geen kracht van wet. Toch geeft het een idee wat de beste bestemming zou kunnen zijn voor deze terreinen. In het kader van de opmaak van dit masterplan is daar immers reeds uitgebreid onderzoek naar verricht. Het masterplan voorziet dit gebied als 'jongerencluster', gelet op de aanwezigheid van verschillende scholen, de kunstacademie, de terreinen van de jeugdbeweging en verschillende sportverenigingen. Een functie die zich daarin inpast is derhalve een betere optie en zal minder omgevingshinder veroorzaken.

*Uit al het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat het gevraagde zich niet inpast in de omgeving en de draagkracht ervan ruimschoots overschrijdt. De aanvraag verstoort de goede ruimtelijke ordening en kan derhalve niet voor vergunning in aanmerking komen.
..."*

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd met een aangetekende brief van 28 januari 2013 betekend aan de verzoekende partij. Het verzoekschrift tot vernietiging, ingesteld met een aangetekende brief van 12 maart 2013, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij is de aanvrager van de vergunning en beschikt overeenkomstig artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 1° VCRO over het vereiste belang. Zij legt bovendien een rechtsgeldige beslissing voor om in rechte te treden.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunten van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.7.23, § 1, eerste lid, VCRO juncto artikel 57, § 1, tweede lid, van het Provinciedecreet van 9 december 2005 juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

4.1.1 Uiteenzetting

De bestreden beslissing is genomen op grond van een hoorzitting (8 januari 2013) waarop geen enkel lid van de deputatie van de provincieraad van de provincie Antwerpen aanwezig was (supra).

Nochtans stelt art. 4.7.23, § 1, eerste lid, VCRO als volgt:

“De deputatie neemt haar beslissing omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.”

Dit “horen” kan volgens art. 57, § 1, tweede lid, van het Provinciedecreet van 9 december 2005 weliswaar worden “gedelegeerd”, doch enkel aan een of meer gedeputeerden:

*“[De deputatie] kan eveneens één of meer gedeputeerden belasten met een opdracht en het onderzoek van een zaak, **onder meer wat betreft het horen van betrokkenen bij een administratieve beroepsprocedure.**”*

De decreetgeving laat aldus niet toe dat het horen geschiedt door enig ander orgaan dan de deputatie of een of meer gedeputeerden zelf.

Deze decreetgeving vindt grond in een overweging van algemeen belang:

“Het voordeel hiervan is dat alle partijen gezamenlijk worden gehoord door dezelfde instantie – de beroepsinstantie – die dus zeker van alle belangrijke elementen op de hoogte zal zijn en met kennis van zaken een beslissing kan nemen. Dit draagt in grote mate bij tot een zorgvuldige besluitvorming.” (J. GORIS, Georganiseerde bestuurlijke beroepen, Brugge, die Keure, 2012, 642, nr. 1224).

*Het hoorrecht werkt inderdaad niet alleen in het voordele van de betrokken bestuurde, doch heeft ook een belangrijke informatieve functie ten aanzien van de beslissende overheid. Het bestuur kan immers enkel op behoorlijke wijze beslissingen nemen, indien het op afdoende en volledige wijze werd geïnformeerd over de situatie waarin het moet beslissen. Dat is een **wezenlijk aspect van de zorgvuldigheidsplicht** die op de overheid rust.*

Wanneer nu een beslissing – zoals de bestreden weigering – genomen wordt met miskenning van de substantiële en decretaal omschreven vormen aangaande het hoorrecht, miskent zij niet alleen deze vormen zelf (zoals neergelegd in art. 4.7.23, § 1, eerste lid, VCRO jo. art. 57, § 1, tweede lid, van het Provinciedecreet van 9 december 2005), doch klemt zij tevens in het licht van het algemene zorgvuldigheidsbeginsel in bestuurlijke aangelegenheden.

4.2.2 Vraag tot toepassing van de zgn. “bestuurlijke lus”

Om de uiteengezette redenen vraagt verzoekende partij dat toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid als voorzien in art. 4.8.4 VCRO, naar luid waarvan Uw Raad de vergunningverlenende overheid in elke stand van het geding met een tussenuitspraak de mogelijkheid kan bieden om binnen een door Uw Raad bepaalde termijn een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

...

De verwerende partij repliceert:

“...

1.

Behoudens wettelijke of reglementaire bepaling in andersluidende zin, is het niet vereist dat de betrokkene wordt gehoord door de overheid zélf die de maatregel neemt.

De overheid kan daartoe via delegatie een ander aanwijzen (MAN K., "De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", in Jura Falconis, 2005-2006, nr. 3, p. 361).

Zie bijvoorbeeld:

- *het arrest Robert VERSTRAETEN, nr. 85.584, van 23 februari 2000 in een bouwaangelegenheid (beslissing van de minister in beroep, na het horen van de betrokkene door de bij delegatie van de minister handelende ambtenaar).*
- *het arrest Marc DE SCHRYVER, nr.86.764, van 11 april 2000, in een bouwaangelegenheid (beslissing van de minister in beroep, na het horen van de betrokkene door een ambtenaar).*

Art. 4.7.23 § 1, eerste lid VCRO stelt :

De deputatie neemt haar beslissing omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord

Dit artikel stelt heel duidelijk dat de deputatie iemand kan "machtigen" om de betrokken partijen te horen.

Er wordt NIET bepaald dat enkel één of meer leden van de deputatie kunnen optreden als "gemachtigde".

Bijgevolg is verwerende partij - in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert - niet verplicht om in persoon (noch de voltallige deputatie, noch één gedeputeerde) aanwezig te zijn op de hoorzitting die wordt georganiseerd in het kader van het decreet ruimtelijke

ordering, naar aanleiding van een beroepsprocedure inzake een stedenbouwkundige vergunning.

Ingevolge deze bepaling van de VCRO heeft de deputatie van de provincieraad van Antwerpen d.d. 11 maart 2010 beslist om enerzijds elk lid van de deputatie individueel, en anderzijds de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar te machtigen tot het horen van betrokkenen in het kader van de VCRO, naar aanleiding van een beroepsprocedure inzake een stedenbouwkundige vergunning. (stuk 21)

Uit het verslag van de hoorzitting d.d. 8 januari 2013 blijkt dat de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar, mevrouw Katrine Leemans, aanwezig was op de zitting (stuk 15) en zij heeft uitdrukkelijk meegedeeld dat ze gemachtigd werd door de deputatie om betrokkenen te horen.

2.

Naar analogie kan trouwens verwezen worden naar de vroegere bepaling van art. 55, § 2, derde lid van de stedenbouwwet volgens dewelke de "minister of zijn gemachtigde" hoort.

Vervolgens oordeelde de Raad van State :

dat een ministerieel besluit van 22 augustus 1988 kon aangenomen worden als een dergelijke "machtiging", waarin gemachtigde ambtenaren inzake ruimtelijke ordening werden aangewezen, inzonderheid artikel 6 dat de ambtenaren die de graad van adjunct-adviseur hebben hiervoor in de plaats van de gemeenschapsminister laat optreden.

R.v.S., 23 februari 2000, Robert VERSTRAETEN, nr. 85.584.

Bijgevolg moet ook de bepaling uit de VCRO in die zin uitgelegd worden, zodat deputatie evenzeer kan bepalen dat de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaren gemachtigd worden om hen te vertegenwoordigen op de hoorzitting.

In casu werd verzoekende partij gehoord door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar, mevrouw Katrine Leemans, conform het machtigingsbesluit van de deputatie d.d. 11 maart 2010.

3.

Verzoekende partij verwijst naar art. 57 § 1, tweede lid van het Provinciedecreet waarin opgenomen is :

De deputatie bereidt de beraadslagingen en de besluiten van de provincieraad voor.

Zij voert haar eigen beslissingen en die van de raad uit. Ze kan een van de gedeputeerden daarmee belasten. Ze kan eveneens één of meer gedeputeerden belasten met een opdracht en het onderzoek van een zaak, onder meer wat betreft het horen van betrokkenen bij een administratieve beroepsprocedure.

Het provinciedecreet voorziet inderdaad eveneens in een mogelijkheid voor de deputatie om één of meer gedeputeerden te belasten met het horen van betrokkenen bij een administratieve beroepsprocedure.

Bijgevolg werd in de deputatiebeslissing van 11 maart 2010 eveneens opgenomen dat ook elk individueel lid gemachtigd is om namens de voltallige deputatie betrokkenen te horen in het kader van de beroepsprocedures inzake ruimtelijke ordening.

De hoorplicht en de procedure zoals voorzien in de VCRO en het provinciedecreet werden stipt nageleefd en derhalve is de bestreden beslissing correct tot stand gekomen.

Conclusie : *Het eerste middel is ongegrond.*
..."

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

5.1.5. Weerlegging door verzoekende partij

Zoals door de verwerende partij wordt bevestigd werd de bestreden beslissing genomen op grond van een hoorzitting (8 januari 2013) waarop geen enkel lid van de deputatie van de provincieraad van de provincie Antwerpen aanwezig was (supra), doch waarop de deputatie zich - ten onrechte - liet vertegenwoordigen door haar provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar.

Nochtans zijn de bepalingen van art. 4.7.23, § 1, eerste lid, VCRO duidelijk en wordt weldegelijk bedoeld dat de "deputatie" pas een beslissing neemt nadat "zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord".

Geenszins kan aangenomen worden dat de omschrijving van de "gemachtigde" kan gelezen worden in de zin dat ook een niet-deputatielid kan gemachtigd worden.

Art. 4.7.23, s 1, eerste lid, VCRO, dient gelezen te worden samen met de andere bepalingen inzake het "horen", zoals omschreven bij art. 57, 5 2., tweede lid, van het Provinciedecreet van 9 december 2005. Hierbij wordt expliciet gesteld "[De deputatie] kan eveneens één of meer gedeputeerden belasten (...) het horen van betrokkenen bij een administratieve beroepsprocedure".

Hieromtrent kan ten overvloede verwezen worden naar het feit dat art. 57, § tweede lid, van het Provinciedecreet werd ingevoegd via amendement nr. 125 bij het Decreet van 27 maart 2009 dat aanleiding heeft gegeven tot de opmaak van de VCRO.

"Normen die samen worden uitgevaardigd, moeten worden beschouwd als een coherent geheel" (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Handboek Belgisch Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2010, 165, nr. 273*).

De **Verantwoording** bij dit amendement nr. 125 stelt in niet mis te verstane bewoordingen:

"Het ontwerpdecreet bepaalt dat de deputatie een beslissing over een administratief beroep in vergunningsaangelegenheden neemt "nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek of mondeling heeft gehoord". (...)

Artikel 58 van het Provinciedecreet verleent aan de deputatie inderdaad de mogelijkheid om bevoegdheden op te dragen aan de provinciegriffier. De deputatie kan

dienaangaande bepalen dat deze bevoegdheden verder kunnen worden "gesubdelegeerd" aan andere personeelsleden van de provincie.

Artikel 57, §.1, tweede lid, van het Provinciedecreet nog in een andere delegatiemogelijkheid. Deze **mogelijkheid bestaat erin om één of meer gedeputeerden te belasten met een bepaalde opdracht**, die betrekking heeft op hetzij de uitvoering van een beslissing van de provincieraad of de deputatie, hetzij **het onderzoek van een zaak**; enkel een bevoegdheid om te beslissen kan niet worden gedelegeerd aan een gedeputeerde.

Er wordt door voorliggend amendement verduidelijkt dat **het horen** in een administratieve beroepsprocedure (zoals een beroep inzake een vergunningsbeslissing) **effectief als "het onderzoek van een zaak"** mag worden beschouwd.

Dat betekent meteen dat het horen aan één of meer gedeputeerden kan worden opgedragen.

Aangezien deze lezing van het Provinciedecreet een algemene waarde heeft, ook buiten het vergunningencontentieux, werd het verantwoord geacht om één en ander te verankeren in het Provinciedecreet en niet in de specifieke ruimtelijkeordeningsregelgeving."

Uit de Verantwoording blijkt duidelijk dat een delegatiemogelijkheid bestaat in de zin van art. 58 van het Provinciedecreet, doch voorziet omtrent het "onderzoek van de zaak" en het "horen" **een specifieke en bijzondere delegatieregeling in art. 57 van het Provinciedecreet.**

Evident geldt ook hier het beginsel **lex specialis derogat legi generali**, en is in casu art. 57 van het Provinciedecreet van toepassing op de administratieve beroepsprocedure in huidig dossier, waaromtrent dient vastgesteld te worden dat een delegatie aan de provinciegriffier (of andere personeelsleden) niet wordt voorzien.

De **decreetgeving**, meer in het bijzonder de samenlezing van de beide voornoemde artikelen **laat**, in tegenstelling tot de beweringen van de verwerende partij, **niet toe dat het horen - zijnde het "onderzoek van een zaak" wordt gedelegeerd aan een andere orgaan dan een gedeputeerde.**

De bestreden beslissing is zonder meer genomen met miskennis van de substantiële en decretaal omschreven vormen aangaande het hoorrecht.

De schending van art. 4.7.23, § a, eerste lid, VCRO jo. art. 57, § 1, tweede lid, van het Provinciedecreet van 9 december 2005), leidt onmiskenbaar tot de **onregelmatigheid van de bestreden beslissing.**

5.1.6. Vraag tot toepassing van de zgn. "bestuurlijke lus"

Om de uiteengezette redenen vraagt verzoekende partij dat toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid als voorzien in art. 4.8.4 VCRO, naar luid waarvan Uw Raad de vergunningverlenende overheid in elke stand van het geding met een tussenuitspraak de mogelijkheid kan bieden om binnen een door Uw Raad bepaalde termijn een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

..."

Beoordeling door de Raad

1.

Bij artikel 36 van decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, werd onder meer de bepaling die thans is opgenomen in artikel 4.7.23, § 1 VCRO, ingevoegd. Deze bepaling luidt als volgt:

“De deputatie neemt haar beslissing omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.”

Artikel 105 van hetzelfde decreet, opgenomen onder “Boek IX. – aanpassing van het provinciedecreet van 9 december 2005”, luidt als volgt:

“Aan artikel 57, § 1, tweede lid, van het Provinciedecreet van 9 december 2005 wordt volgende zinsnede toegevoegd :

“onder meer wat betreft het horen van betrokkenen bij een administratieve beroepsprocedure”.

Artikel 57, § 1 van het provinciedecreet, dat na het decreet van 27 maart 2009 nog gewijzigd werd bij decreet van 30 april 2009, luidt thans als volgt:

“De deputatie bereidt de beraadslagingen en de besluiten van de provincieraad voor.

Zij voert haar eigen beslissingen en die van de raad uit. Ze kan een van de gedeputeerden daarmee belasten. Ze kan eveneens één of meer gedeputeerden belasten met een opdracht en het onderzoek van een zaak, onder meer wat betreft het horen van betrokkenen bij een administratieve beroepsprocedure.

Ze beslist over alle zaken die tot het dagelijks bestuur van de provincie behoren.”

Artikel 57, § 1, tweede lid, zoals gewijzigd bij decreet van 29 juni 2012, van het Provinciedecreet van 9 december 2005 bepaalt:

“Zij voert haar eigen beslissingen en die van de raad uit. Ze kan een van de gedeputeerden daarmee belasten. Ze kan eveneens één of meer gedeputeerden belasten met een opdracht en het onderzoek van een zaak, onder meer wat betreft het horen van betrokkenen bij een administratieve beroepsprocedure.”

In de parlementaire voorbereiding - bespreking van amendement nr. 125 - bij het ontwerp van het vermeld decreet van 27 maart 2009, wordt de wijziging van artikel 57 van het provinciedecreet als volgt toegelicht (*Parl. St.*, VI. Parl., 2008-2009, nr. 2011/3, p. 73-74):

“...

Het ontwerp van decreet bepaalt dat de deputatie een beslissing over een administratief beroep in vergunningsaangelegenheden neemt “nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek of mondeling heeft gehoord”.

Bij sommige provincies bestaat de vrees dat het horen aldus enkel kan worden opgedragen aan de provinciegriffier, bij gebrek aan andersluidende bepalingen. De deputaties menen evenwel terecht dat ook een delegatie aan één of meer leden van de deputatie moet kunnen worden verleend.

Het is wenselijk om eerst een duidelijk overzicht te bieden van de delegatiemogelijkheden in hoofde van een deputatie.

Artikel 58 van het Provinciedecreet verleent aan de deputatie inderdaad de mogelijkheid om bevoegdheden op te dragen aan de provinciegriffier. De deputatie kan dienaangaande bepalen dat deze bevoegdheden verder kunnen worden 'gesubdelegeerd' aan andere personeelsleden van de provincie.

Artikel 57, §1, tweede lid, van het Provinciedecreet voorziet nog in een andere delegatiemogelijkheid. Deze mogelijkheid bestaat erin om één of meer gedeputeerden te belasten met een bepaalde opdracht, die betrekking heeft op hetzij de uitvoering van een beslissing van de provincieraad of de deputatie, hetzij het onderzoek van een zaak; enkel een bevoegdheid om te beslissen kan niet worden gedelegeerd aan een gedeputeerde.

Er wordt door voorliggend amendement verduidelijkt dat het horen in een administratieve beroepsprocedure (zoals een beroep inzake een vergunningsbeslissing) effectief als 'het onderzoek van een zaak' mag worden beschouwd.

Dat betekent meteen dat het horen aan één of meer gedeputeerden kan worden opgedragen.

Aangezien deze lezing van het Provinciedecreet een algemene waarde heeft, ook buiten het vergunningencontentieux, werd het verantwoord geacht om één en ander te verankeren in het Provinciedecreet en niet in de specifieke ruimtelijkeordeningsregelgeving.

...”

Artikel 58 van het provinciedecreet luidt thans als volgt:

“Met behoud van de toepassing van artikel 155 en titel VII en behoudens bij uitdrukkelijke toewijzing van een bevoegdheid als vermeld in artikel 2, derde lid, aan de deputatie, kan de deputatie bij reglement de uitoefening van bepaalde bevoegdheden aan de provinciegriffier toevertrouwen.

De bevoegdheden van de deputatie, vermeld in het vierde lid en in artikel 57, § 1, eerste zin, en de op basis van § 2, gedelegeerde bevoegdheden door de provincieraad met betrekking tot het aanwijzen, het ontslaan en de sanctie- en tuchtbevoegdheden van de personeelsleden, als vermeld in artikel 92, tweede lid, die andere functies vervullen waaraan het organogram het lidmaatschap van het managementteam verbindt, en de bevoegdheden, vermeld in artikel 57, § 3, 7°, [2 8°, b) en c)]2, 9°, 10° en 11°, a), kunnen evenwel niet aan de provinciegriffier worden toevertrouwd. Hetzelfde geldt voor de bevoegdheden van de deputatie inzake financieel beheer, als vermeld in artikelen 151, 153, 155, § 2, eerste en tweede lid, en § 3, artikel 156, § 4, artikelen 157, 159, § 2, en artikel 164.

Met behoud van de toepassing van artikel 155 oefent de provinciegriffier de overeenkomstig het eerste lid toevertrouwde bevoegdheden persoonlijk uit. De

provinciegriffier kan de uitoefening van die gedelegeerde bevoegdheid toevertrouwen aan andere personeelsleden van de provincie. Een subdelegatie van de bevoegdheid tot het aanstellen en het ontslaan van het personeel, alsook de sanctie- en de tuchtbevoegdheid ten aanzien van het personeel, aan andere personeelsleden dan de provinciegriffier, is evenwel niet mogelijk.

In afwijking van artikel 43 kan de deputatie in gevallen van dwingende en onvoorziene omstandigheden op eigen initiatief de bevoegdheden betreffende de vaststelling van de wijze van gunning en de voorwaarden van overheidsopdrachten, het voeren van de gunningsprocedure, de gunning en de uitvoering van overheidsopdrachten uitoefenen. Die bevoegdheid is niet voor delegatie vatbaar.”

2.

Uit het voorgaande blijkt en volgt dat de delegatiemogelijkheid van artikel 57, § 1, tweede lid provinciedecreet te onderscheiden is van de delegatiemogelijkheid van 58 provinciedecreet en dat “het horen van betrokkenen bij een administratieve beroepsprocedure” te beschouwen is als “het onderzoek van een zaak”, zoals bedoeld in artikel 57, § 1, tweede lid provinciedecreet.

Uit artikel 57, § 1 volgt dat het “onderzoek van een zaak”, waaronder het horen van betrokkenen bij een administratieve beroepsprocedure, in principe toekomt aan de deputatie, maar dat de deputatie één of meer gedeputeerden met dit onderzoek kan belasten.

3.

De verwerende partij stelt in de antwoordnota dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, mevrouw Katrine Leemans, aanwezig was op de hoorzitting als gemachtigde voor de deputatie, hetgeen tevens blijkt uit het verslag van de hoorzitting (stuk 15 administratief dossier).

Uit artikel 57, § 1, tweede lid provinciedecreet volgt echter dat slechts gedeputeerden kunnen worden belast met het horen van betrokkenen.

4.

Het middel is gegrond.

Op het verzoek om toepassing te maken van de bestuurlijke lus kan niet worden ingegaan. Immers werd bij arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 74/2014 van 8 mei 2014 artikel 4.8.4 VCRO, zoals vervangen bij artikel 5 van het decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de VCRO, vernietigd.

B. Tweede middel en derde middel

Standpunten van de partijen

1.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

4.2.1. *Algemeen beginsel*

*De formele motiveringsplicht, neergelegd in art. 4.7.23, § 1, VCRO, vereist weliswaar niet dat stelselmatig en punt na punt wordt geantwoord op alle beroepsargumenten die zijn geuit, **doch wel dient de deputatie, oordelend in graad van administratief beroep, in haar beslissing aan te geven op grond van welke elementen en argumenten de relevante bezwaren niet kunnen worden bijgetreden.***

Inderdaad dient een administratieve beroepsinstantie minstens een uitdrukkelijk antwoord te geven op de vragen die op grond van het beroepschrift naar voor komen als zijnde van essentieel belang (bv. RvS 28 september 2006, nr. 162.923, Parmentier).

*Dit beginsel is in voorliggend dossier kennelijk geschonden, nu de weigeringsgronden “verkeershinder”, “afwerking straatwand” en “buffering naar naburige percelen”, aangegeven sub 1 t.e.m. 3 op de pp. 8-9 van de bestreden beslissing, **op geen enkele wijze aandacht besteden aan hetgeen omtrent deze aangelegenheden uitdrukkelijk is gesteld in het administratief beroepschrift (STUK 3)** (en in de samenvattende reactie naar aanleiding van het PSA-verslag (STUK 4)).*

Een en ander wordt hiernavolgend kort toegelicht.

4.2.2. Wat betreft de weigeringsgrond “verkeershinder”

De bestreden beslissing stelt dat “een bijkomende supermarkt die zeer veel verkeer genereert (zoals reeds blijkt bij de ALDI gelegen aan de Sint Bernardsesteenweg, die zal verhuis worden) deze verkeersdruk alleen nog maar [zal] doen toenemen, hetgeen onaanvaardbaar is” (p. 8).

Op geen enkel wijze houdt deze bewering rekening met de dragende elementen die inzake mobiliteit zijn opgenomen in het administratief beroepschrift.

Meer bepaald is daar gesteld dat:

*1° de nieuwe vestiging in tegenstelling tot de bestaande vestiging centraal is gelegen, hetgeen leidt tot een **grotere nadruk op traag verkeer**: “Gelet op de centrale ligging midden in een druk bewoond gebied, waar in de nabijheid ook veel mensen tewerkgesteld zijn of school lopen, zal een aanzienlijk aantal van de ALDI-bezoekers de winkel evenwel te voet dan wel per fiets bereiken. Verplaatsingen zullen vaker een combinatie vormen van school lopen/werken/wonen met winkelen.” (p. 8)*

Daarbij is opgemerkt dat de aanvraag aansluit bij trajecten en bushaltes voor het openbaar vervoer, dat het terrein goed en veilig is ontsloten voor voetgangers en fietsers, en dat de aanvraag fietsgebruik stimuleert middels de aanleg van een fietspad over de parking en de inrichting van een kwalitatieve, overdekte en ruime fietsenstalling vlak bij de ingang (p. 12 en p. 14).

*2° de voorziene parking aan de Oudestraat dienstig kan zijn om **de parkeerdruk op spitsmomenten aan de scholen te verlichten** (p. 8 en p. 14)*

*3° de verhuis van de bestaande ALDI-vestiging op de Sint-Bernardsesteenweg naar de Oudestraat **de verkeersdruk op de Sint- Bernardsesteenweg verder ontlast** (p. 8 en p. 12)*

4° de gewestelijke regelgever **de inplanting van een handelsvestiging < 7.500 m² niet onderwerpt aan een mobiliteitsstudie** (art. 16 B.VI.Reg. 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning), waardoor de inrichting aldus rechtens niet als “hoogdynamisch” mag worden gekwalificeerd (p. 12)

5° er kan worden geput uit de ervaringen binnen het ALDI-netwerk, dewelke leren dat op piekmomenten een **70-tal parkeergelegenheden op het eigen terrein ruimschoots afdoende zijn** om de parkeerdruk op het openbaar domein volledig weg te nemen, hetgeen relevant is nu op de voorgestelde site in 92 parkeerplaatsen wordt voorzien (p. 12).

Geen van deze argumenten is passend beantwoord in de bestreden beslissing, die zonder concrete onderbouw volstaat met een verwijzing naar een verwachte toename van de verkeersdruk.

Doordat aldus op geen enkele wijze kan worden nagegaan in welke mate de hiervoor opgesomde argumentaties van verzoeker in de deliberatie van verweerder betrokken zijn, is de formele motiveringsplicht kennelijk geschonden.

4.2.3. Wat betreft de weigeringsgrond “straatwand”

De bestreden beslissing stelt vast dat zich vandaag een “gat” in de gevelwand aan straatzijde bevindt, waaraan de geweigerde aanvraag niet verhelpt (p. 8).

Op p. 18 van het administratief beroepschrift is een en ander uitdrukkelijk gemotiveerd vanuit een goede ruimtelijke ordening: “Door de parking onmiddellijk aan de straat te laten aantakken en de vestiging iets meer naar achteren te localiseren worden voertuigbewegingen over het terrein zoveel mogelijk vermeden. Daarenboven wordt vermeden dat een visuele wand wordt gecreëerd aan het openbaar domein en dat een van de straat “weggestoken” parking wordt gecreëerd waarop na de winkeluren geen enkele vorm van sociale controle rust (onveiligheidsgevoel, sluikestorten,...).”

Aldus heeft verzoeker aangestipt dat een **grondige belangenafweging** dient te worden gemaakt tussen enerzijds het dichtmaken van de straatwand en anderzijds elementen zoals het vermijden van een “weggestoken” parking en het terugdringen van voertuigbewegingen over het terrein.

Op geen enkele wijze is inzichtelijk gemaakt dat deze belangenafweging in de feiten heeft plaatsgevonden, hetgeen een schending van de formele motiveringsplicht impliceert.

4.2.4. Wat betreft de weigeringsgrond “buffering naar naburige percelen”

De bestreden beslissing gaat bij deze derde weigeringsgrond uit van de assumptie dat op het terrein zeer regelmatig sprake zal zijn van laden en lossen van leverancierswagens.

Op de hoorzitting is daaromtrent evenwel het volgende gesteld:

“Er levert bij ALDI slechts **één vrachtwagen** per dag; de motor ligt stil bij levering. Er wordt nooit 's nachts geleverd.” (STUK 3, p. 2).

Deze pertinente informatie is op geen enkele wijze bij de besluitvorming betrokken. Minstens blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verweerder heeft gemeend dat met deze relevante inlichting geen rekening mocht worden gehouden.

4.2.5. Conclusie

*Om al deze redenen mag worden besloten **dat de door verzoeker aangedragen relevante argumentaties niet zijn ontmoet in de bestreden beslissing.***

Indien een administratief beroep enig nut wil hebben moet het er nochtans op gericht zijn om de klachten en argumenten van de betrokkene te onderzoeken en deze te beantwoorden in de loop van de procedure (bv. RvS 28 september 2006, nr. 162.923, Parmentier).

De bestreden beslissing is aldus kennelijk aangetast door een schending van de formele motiveringsplicht.

...”

De verwerende partij repliceert:

“ ...

2.

In casu is de bestreden beslissing afdoende duidelijk gemotiveerd.

Onder punt 5 van de beslissing werd vooreerst het standpunt van verzoekende partij zéér uitgebreid weergegeven (stuk 16, p. 2 + 3 + 4) : (...)

In dat opzicht kan dan ook worden aangetoond dat verzoekende partij niet kan voorhouden dat deputatie (eveneens in het licht van wat in het eerste middel beweerd wordt inzake de hoorplicht) onvoldoende op de hoogte zou zijn geweest van het standpunt van verzoeker.

3.

Vervolgens werd in de bestreden beslissing de aanvraag getoetst aan de relevante wettelijke bepalingen. In de beslissing wordt gesteld (stuk 16, p. 8) : (...)

Hieruit blijkt dat initieel de aanvraag in strijd was met de bouwverordening van de stad Antwerpen, goedgekeurd d.d. 4 april 2011.

Hierin werd juridisch bindende opgenomen dat voor het betrokken project :

- a) 29 fietsparkeerplaatsen noodzakelijk zijn*
- b) 10 fietsstalplaatsen moeten worden voorzien*

Verwerende partij heeft verzoeker evenwel de kans geboden om, op grond van art. 4.3.1 § 1 VCRO een beperkte aanpassing te doen van de plannen. (stuk 4)

4.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing een toetsing gedaan van het project met de goede ruimtelijke ordening.

Uit deze toetsing blijkt dat de aanvraag moet geweigerd worden (stuk 16, p. 10) : (...)

Verzoekende partij meent dat er inzake de goede ruimtelijke ordening onvoldoende werd gemotiveerd. Verzoekende partij is van oordeel dat concreet "op geen enkele wijze aandacht werd besteed" aan volgende argumenten :

- Verkeershinder;
- Afwerking straatwand;
- Buffering naar naburige percelen

Verkeershinder

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, staat onder punt 1 van de beoordeling in de beslissing het volgende (stuk 16, p. 8) : (...)

Er werd derhalve wel degelijk een beoordeling gemaakt. Zoals eerder in deze antwoordnota aangegeven is verwerende partij NIET verplicht om in te gaan op elk argument van verzoeker.

De voormelde paragraaf geeft duidelijk aan op grond van welke argumenten (bestaande verkeerssituatie + concrete omschrijving hiervan) de aanvraag moet worden geweigerd.

Overigens zijn de argumenten van verzoekende partij niet van die aard dat de aanvraag wel in overeenstemming zou zijn met de goede ruimtelijke ordening.

1° Dat het project de nadruk legt op traag verkeer kan niet worden aangetoond. Bovendien wordt dit door het project zelf tegengesproken. De aanvraag diende immers aangepast te worden omwille van strijdigheid met de bouwcode, met name waren er initieel onvoldoende fietsparkeerplaatsen en fietsstallingen voorzien.

2° Met de stelling dat de voorziene parking ook dienstig kan zijn om de parkeerdruk aan de school te verlichten, geeft verzoekende partij toe dat er zich wel degelijk een verkeersprobleem voor doet in de Oudestraat zoals in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld. De vergunningverlenende overheid kan dit echter niet als argument ten voordele van het project aannemen. De parking situeert zich immers op privéterrein zodat de aanvrager in de toekomst perfect gerechtigd is om deze af te sluiten of bijvoorbeeld enkel toegankelijk te maken voor klanten van de winkel.

3° Nog los van het feit of de beweerde verhuizing van de ALDI vestiging uit de Sint Bernardsesteenweg doorgaat, zal deze geen oplossing bieden voor de nu reeds overdrukke Oudestraat, wat het weigeringsmotief vormt in de bestreden beslissing.

4° Dat er geen mobiliteitsstudie wordt voorgeschreven door het Besluit van de Vlaamse Regering d.d. 28 mei 2004, neemt niet weg dat decretaal wordt opgelegd dat verwerende partij met dit aspect van de goede ruimtelijke ordening rekening moet houden conform art. 4.3.1 § 2 VCRO : (...)

5° In de bestreden beslissing wordt niet enkel parkeerdruk als argument aangehaald, maar het gaat vooral om "de verkeersdruk in deze (Oudestraat) straat die het karakter heeft van een lokale gemeenteweg" (stuk 16, p. 8). Dat een 70-tal parkeergelegenheden worden voorzien doet geen afbreuk aan het aantal vervoersbewegingen dat door het project gegenereerd zal worden.

Straatwand

Opnieuw kan rechtstreeks verwezen worden naar de bestreden beslissing (stuk 16, p. 8) : (...)

Door verzoekende partij wordt als argument aangehaald dat, wanneer de parking vooraan wordt gelocaliseerd, er een vorm van sociale controle is (onveiligheidsgevoel, sluiستorten,..). Dit is een argument dat enkel in het voordeel is van verzoekende partij. Bovendien is het niet aangetoond dat deze wijze van inplanten het aantal voertuig bewegingen op het terrein zal verminderen.

Buffering naar naburige percelen

En alweer wordt vermelde problematiek in de bestreden beslissing uitdrukkelijk opgenomen (stuk 6, p. 8 + 9) : (...)

In de bestreden beslissing werd het probleem uitdrukkelijk opgenomen en vervolgens getoetst aan de concrete elementen van de omgeving.

Verzoekende partij stelt dat hij op de hoorzitting heeft aangevoerd dat er slechts 1 vrachtwagen per dag levert, dat de motor dan wordt stilgelegd en dat er ook nooit 's nachts wordt geleverd.

Hoewel deze opmerking niet opgenomen werd in de bestreden beslissing, was verwerende partij hiervan wel degelijk op de hoogte. Deze informatie werd immers ook schriftelijk aan deputatie bezorgd via de nota (zie stuk 14, p. 2) die op de hoorzitting werd neergelegd (zie stuk 15 verslag hoorzitting)

Deze argumenten nemen echter niet weg dat verwerende partij van oordeel is dat een buffer van amper 2m onvoldoende is.

Conclusie :

De bestreden beslissing heeft de aanvraag afdoende getoetst aan de goede ruimtelijke ordening en er werd afdoende gemotiveerd waarom de aanvraag diende te worden afgewezen.

...”

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

5.2.5. Weerlegging door verzoekende partij

*De verwerende partij kan niet aannemelijk maken dat **het louter citeren van een deel van het beroepschrift** van de beroeper zou moeten volstaan ter voldoening van de motiveringsplicht. Immers uit een louter citaat, kan en mag geenszins worden afgeleid dat deze elementen werden betrokken in de beoordeling, temeer geenszins uit de bestreden beslissing enige weerlegging ervan blijkt.*

*De verwerende partij tracht verder voor te houden dat de argumenten en grieven van de verzoekende partij, zoals aangedragen in de beroepsprocedure zouden ontmoet zijn door de **drie 'beperkte' passages** ter zake uit te spreiden over diverse pagina's in haar antwoordnota.*

Geenszins kan de redenering van de verwerende partij gevolgd worden. Immers de 'beoordeling van de goede ruimtelijke ordening' werd beoordeeld aan de hand van 4 criteria (verkeershinder - afwerking straatwand - buffering naburige percelen en visie van de stad).

In de bestreden beslissing wordt louter volstaan met enkele vaststellingen en mededeling omtrent deze elementen, zonder evenwel in te gaan op hetgeen hieromtrent werd gesteld door de beroepsindiener.

Deze loutere algemene vaststelling, die **maximum twee halve pagina's** in de beoordeling in beslag nemen, kunnen niet volstaan als degelijke motivering. Minstens dient te worden vastgesteld dat zelfs de argumenten van de beroeper terzake niet werden ontmoet.

Ter staving van de schending van de formele motiveringsplicht met betrekking tot de eerste vier elementen wordt hierna kort een en ander aangehaald.

Wat betreft de weigeringsgrond 1 "verkeershinder"

Door de verzoekende partij werden hieromtrent in het kader van de administratieve procedure in het **beroepschrift** volgende **5 argumenten en grieven** aangehaald dat:

- 1° de nieuwe vestiging in tegenstelling tot de bestaande vestiging centraal is gelegen, hetgeen leidt tot een **grotere nadruk op traag verkeer** (p 8, 12 en 14 beroepschrift, STUK 3)
- 2° de voorziene parking aan de Oudestraat dienstig kan zijn om **de parkeerdruk op spitsmomenten aan de scholen te verlichten** (p. 8 en p. 14, beroepschrift, STUK 3)
- 3° de verhuis van de bestaande ALDI-vestiging op de Sint-Bernardsesteenweg naar de Oudestraat **de verkeersdruk op de Sint- Bernardsesteenweg verder ontlast** (p. 8 en p. 12, beroepschrift, STUK 3)
- 4° de gewestelijke regelgever **de inplanting van een handelsvestiging < 7.500 m² niet onderwerpt aan een mobiliteitsstudie** (p. 12, beroepschrift, STUK 3)
- 5° er kan worden geput uit de ervaringen binnen het ALDI-netwerk, dewelke leren dat op piekmomenten een **70-tal parkeergelegenheden op het eigen terrein ruimschoots afdoende zijn** om de parkeerdruk op het openbaar domein volledig weg te nemen, hetgeen relevant is nu op de voorgestelde site in 92 parkeerplaatsen wordt voorzien (p. 12).

In de **bestreden beslissing** wordt volstaan met een loutere verwijzing naar de verwachte toename van de verkeersdruk, als volgt: (...)

Omtrent de elementen "traag verkeer", "parkeerdruk", "mobiliteitsstudie", "verlagen druk op de omgeving" wordt **in de bestreden beslissing geen antwoord of reactie geboden**. Bezwaarlijk kan hieruit afgeleid worden dat deze argumenten werden ontmoet in het kader van de beoordeling, noch kan achterhaald worden waarom deze niet weerhouden werden bij de uiteindelijke beslissing.

De argumenten van de verzoekende partij werden aldus zonder meer gewoon genegeerd, hetgeen onaanvaardbaar is en kennelijk een schending van de formele motiveringsplicht omvat.

Thans, in de antwoordnota (p 12) worden deze argumenten door de verwerende partij ontmoet. Evenwel kan aangenomen worden dat een post factum beoordeling in het kader van huidige procedure kan volstaan om de bestreden beslissing in extremis te regulariseren. Een en ander bewijst bovendien zonder meer de gegrondheid van het middel.

Wat betreft de weigeringsgrond 2 "straatwand"

Door de verzoekende partij werden hieromtrent in het kader van de administratieve procedure in het **beroepschrift** aangegeven dat omtrent dit punt zich een **grondige belangenafweging** opdrong, tussen enerzijds het dichtmaken van de straatwand en anderzijds elementen zoals het vermijden van een "weggestoken" parking en het terugdringen van voertuigbewegingen over het terrein:

Op p. 18 van het administratief beroepschrift is een en ander uitdrukkelijk gemotiveerd **vanuit een goede ruimtelijke ordening**: "Door de parking onmiddellijk aan de straat te laten aantakken en de vestiging iets meer naar achteren te localiseren worden voertuigbewegingen over het terrein zoveel mogelijk vermeden. Daarenboven wordt vermeden dat een visuele wand wordt gecreëerd aan het openbaar domein en dat een van de straat "weggestoken" parking wordt gecreëerd waarop na de winkeluren geen enkele vorm van sociale controle rust (onveiligheidsgevoel, sluikestorten,...)".

In de **bestreden beslissing** wordt volstaan met een loutere vaststelling zonder meer:

De belangenafweging zoals aangegeven door de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing niet ontmoet.

Opnieuw meent de verwerende partij alsnog, bij middel van **de antwoordnota**, het eerdere **argument van de verzoekende partij te kunnen ontmoeten**. Geenszins kan evenwel aangenomen worden dat een inhoudelijke toetsing en beoordeling van de goede ruimtelijke ordening - minstens op een deel van de elementen - voor het eerste kan plaatsvinden in het kader van een vernietigingsprocedure. Immers de beoordeling diende te gebeuren in het kader van de administratieve beroepsprocedure, hetgeen men heeft nagelaten.

Ook op dit punt dient een schending van de formele motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Wat betreft de weigeringsgrond 3 "buffering naburige percelen"

Omtrent dit punt, verband houdende met de vervoersbewegingen van vrachtwagens, werd door de verzoekende partij in het beroepschrift en op de hoorzitting uitdrukkelijk melding gemaakt van de feitelijke elementen van het dossier.

"Er levert bij ALDI slechts **één vrachtwagen** per dag; de motor ligt stil bij levering. Er wordt nooit 's nachts geleverd."(STUK 3, p. 2).

In de **bestreden beslissing** wordt volstaan met een beperkt omschrijving van de omgeving en een loutere veronderstelling inzake het aantal vervoersbewegingen die de aanvraag met zich meebrengt, dit in strijd met de feitelijke elementen van het dossier: (...)

De feitelijke elementen van het dossier worden gewoon terzijde geschoven en men gaat uit van loutere vermoedens en veronderstelling inzake (1) het aantal vervoersbewegingen zwaar verkeer en (2) hinder aan de laad- en loskade.

De bestreden beslissing geeft ten andere niet aan, om welke reden de feitelikheden van de aanvraag in deze werden terzijde geschoven.

Meer zelfs, tracht men thans in de antwoordnota voor te houden dat men bij de beoordeling wel zou rekening gehouden hebben met deze elementen, doch dit kan geenszins achterhaald worden noch aangetoond.

Wederom tracht men in het kader van de vernietigingsprocedure de motivering van de bestreden beslissing bij te spijkeren, hetgeen onaanvaardbaar is.

Ook op dit punt dient een schending van de formele motiveringsplicht te worden vastgesteld.

Samengevat, dient te worden besloten dat uit de lezing van de diverse stukken van het dossier genoegzaam blijkt dat de door verzoeker aangevoerde grieven en argumenten niet zijn ontmoet in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is aldus kennelijk aangetast door een schending van de formele motiveringsplicht.

..."

2.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, de SEA-richtlijn en art. 2.2.2, § 1, eerste lid, 5°, VCRO *jo.* met het gewestplan Antwerpen en art. 5 KB 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen.

De verzoekende partij zet uiteen:

“..."

4.3.1. *Synthese van het vierde weigeringsmotief*

De bestreden beslissing ontleent een vierde weigeringsgrond aan een ontwerp van masterplan voor Hoboken, hetwelk de “beste bestemming” voor het terrein aangeeft (p. 9). Meer bepaald kadert het terrein volgens het ontworpen masterplan in een “jongerencluster”. Een handelsinrichting zou zich niet met deze bestemming verdragen.

4.3.2. *Middelonderdeel 1. Schending van de formele motiveringsplicht*

De formele motiveringsplicht eist dat ingeroepen motieven in rechte en in feite juist zijn.

Een en ander wordt in casu op twee punten geschonden.

Ten eerste. Er wordt voorbij gegaan aan het voorlopig karakter van het (ontwerp van) masterplan.

*Doordat de bestreden beslissing oordeelt dat “het masterplan dit gebied [voorziet] als ‘jongerencluster’” en dat “een functie die zich daarin inpast” een betere optie uitmaakt, wordt voorbij gegaan aan het gegeven dat het masterplan zich nog slechts in een **ontwerpstadium** bevindt en nog niet definitief gefiatteerd is.*

Aan een nog niet definitief gefiatteerde akte kan uiteraard geen enkel rechtsgevolg worden verbonden.

Door voorbij te gaan aan het precaire – nog niet definitief vastgestelde – karakter van het masterplan, schendt de bestreden beslissing aldus de formele motiveringsplicht.

Ten tweede. Het (ontwerp van) masterplan sluit kennelijk geen winkelinrichtingen uit.

De verwijzing naar het ontwerp van masterplan is niet “in feite juist”, daar dit ontwerp binnen de zgn. “jongerencluster” geenszins de inplanting van niet-jongerenfuncties uitsluit.

Wij lezen p. 80 van het ontwerp van masterplan: (...)

*Hieruit kan weliswaar een focus op jongerenvoorzieningen worden afgeleid, doch **geenszins een totaalverbod** op de inplanting van andere functies, zoals in casu een winkel die manifest geen bovenlokaal klantenpubliek heeft (gelet op de nabijheid van overige ALDI-vestigingen in de buurt, supra).*

Een lokale handelszaak kan manifest zelfs bijdragen aan de beleving van de “jongerenbuurt” aangezien ALDI ook inspeelt op de jongerenbehoeften.

De formele motivering faalt in casu aldus kennelijk in feite.

4.3.3. Middelonderdeel 2. Schending van de SEA-richtlijn

*Indien het ontwerp van masterplan effectief als een beoordelingsgrond voor vergunningsbeslissingen in aanmerking zou komen, dan moet eerst voldaan worden aan art. 3.2 van de Europese SEA-richtlijn, hetwelk stelt dat **aan kaderstellende planmatige beoordelingsgronden een verplichte milieubeoordeling (MER) vooraf dient te gaan** (Richtlijn 2001/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 27 juni 2001 betreffende de beoordeling van de gevolgen voor het milieu van bepaalde plannen en programma's, PB L 197 van 21.7.2001, 30–37).*

*In voorliggend dossier is **vooralsnog geen MER doorgevoerd**. Er is geen ontheffing aangevraagd en er is inhoudelijk vooralsnog geen screening van de milieueffecten uitgevoerd.*

Aldus kan het ontwerp van masterplan niet worden gehanteerd in de beoordeling van vergunningsaanvragen. De bestreden beslissing is op dit punt in strijd met het Europees recht.

4.3.4. Middelonderdeel 3. Schending van art. 2.2.2, § 1, eerste lid, 5°, VCRO samengelezen met het gewestplan Antwerpen en art. 5 KB 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen

De vergunningverlenende overheid, oordelend in tweede administratieve aanleg, wenst binnen het gebied geen handelszaken te vergunnen.

*Dergelijke handelszaken zijn nochtans toelaatbaar binnen het gewestplanvoorschrift "woongebied". Art. 5 KB 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bestemt de woongebieden "rechtstreeks" voor wonen, alsmede voor **handel**, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.*

Aldus wordt het ontwerp van masterplan ingeroepen contra het gewestplan Antwerpen en de bepalingen van het KB 28 december 1972.

Nochtans kunnen gewestplannen ingevolge art. 2.2.2, § 1, eerste lid, 5°, VCRO eerst middels een RUP worden opgeheven.

*De Raad van State heeft in dit verband geoordeeld dat bijvoorbeeld een inrichtingsstudie slechts gezien kan worden als een informatief document en niet als een bijkomend ordeningsinstrument (RvS 9 april 2004, nr. 130.212, nv Schelfhout).
..."*

De verwerende partij repliceert:

"...
1.

In de eerste plaats moet aangestipt worden dat ook in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit "een opmerking in ondergeschikte orde betreft." (stuk 16, p. 9)

*In casu betreft het dan ook kritiek op een **overtollig motief**.*

Wanneer blijkt uit de beoordeling van het eerste middel, dat de verzoekende partij er niet in slaagt de onwettigheid aan te tonen van het weigeringsmotief, dan zijn de overwegingen in het bestreden besluit over andere elementen, overtollige motieven. De kritiek van de verzoekende partij op deze motieven is niet ontvankelijk aangezien kritiek op overtollige motieven niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden.

Raad van State, nr. 209.290 van 29 november 2010

Gezien in de voorgaande punten afdoende werd aangetoond dat de aanvraag in strijd is met de goede ruimtelijke ordening voor wat de mobiliteit, de straatwand en de buffering

naar de aanpalende percelen betreft, is dit middel in de eerste plaats onontvankelijk gezien het kritiek betreft op een overtollig motief.

2.

In de bestreden beslissing wordt inzake de toepassing van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen gesteld (stuk 16, p. 9) : (...)

De bestreden beslissing heeft dan ook een correcte toepassing gemaakt van het KB inzake de gewestplanbestemmingen.

3.

Verzoekende partij is van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met het voorlopig karakter van het (ontwerp van) masterplan.

Evenwel stelt art. 4.3.1 § 2 VCRO : (...)

De minister gaf naar aanleiding van de bespreking in de commissie uitgebreide uitleg met voorbeelden (Verslag, Parl. St.VI. Parl., 2008-09, nr. 2011/6, 22)

Randvoorwaarde is dat het beleid dat de overheid wenst te voeren bekendgemaakt werd. (M.v.T., Parl. St.VI. Parl., VI. Parl., 2008-09, nr. 2011/1, 125, nr. 401)

In casu werd het gewenst beleid, met name de ontwikkeling van een "jongerencluster", bekendgemaakt via een masterplan voor Hoboken, goedgekeurd in zitting van 17 februari 2012 (stuk 22)

De discussie of dat masterplan een voorlopig dan wel definitief karakter heeft, zoals verzoekende partij aanvoert, is in deze niet relevant. Dit plan heeft geen kracht van wet maar werd - IN ONDERGESCHIKTE ORDE - ingeroepen op grond van voormeld artikel uit de VCRO.

In de bestreden beslissing werd dan ook gesteld (stuk 16, p. 9) :

4.

Verzoekende partij voert aan dat het masterplan geen winkelinrichtingen uit sluit. Zonder in deze discussie uitspraak te doen, moet naar bovenvermelde paragraaf uit de bestreden beslissing verwezen worden, waaruit blijkt dat verwerende partij van oordeel is dat de aanvraag zoals ze in casu wordt voorgelegd "te veel omgevingshinder veroorzaakt". Het is dan ook op grond daarvan dat de vergunning wordt geweigerd, niet omwille van de gevraagde functie die - zoals hoger gesteld - in overeenstemming is met het gewestplan. In de bestreden beslissing wordt louter opgemerkt dat de functies (jongerencluster) zoals voorzien in het masterplan minder omgevingshinder zullen veroorzaken.

5.

Ten slotte meent verzoekende partij dat - indien het masterplan als beoordelingsgrond voor vergunningsbeslissingen in aanmerking zou komen - er eerst een (plan)MER dient te worden opgemaakt.

Nergens in voormeld artikel uit de VCRO is opgelegd dat de schriftelijke neerslag van beleidsmatig gewenste ontwikkelingen aan een MER dienen onderworpen te worden. Integendeel.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat met vermelde "beleidsmatig gewenste ontwikkelingen" eveneens de structuurplannen bedoeld worden.

"Structuurplannen hebben geen plaats binnen het legaliteitsluik van de beoordeling van een vergunningsaanvraag, maar als motief van goede ruimtelijke ordening dat volledig is uitgewerkt overschrijdt de opportuniteitsmarge niet en moet niet worden geweerd omdat er iets over geschreven is in het GRS."

M.v.T., Parl. St.VI. Parl., 2008-09, nr. 2011/1, 125, nr. 401

Aangezien de opmaak van een MER niet noodzakelijk is voor een GRS (dat als beleidsmatig gewenste ontwikkeling kan betrokken worden in een beoordeling van een vergunning), is dit evenmin nodig voor een masterplan.

*Conclusie : Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond
..."*

De verzoekende partij dupliceert:

"...

5.3.4. Weerlegging door verzoekende partij

Evenwel dient in deze te worden vastgesteld dat ook in de bestreden beslissing, bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening meermaals wordt verwezen naar het Masterplan, in het bijzonder blijkt de bestemming van het gebied als "jeugdcluster" van doorslaggevende aard geweest te zijn.

Immers wordt in de bestreden beslissing, "4. Visie van de Stad Antwerpen" als één van de vier elementen aangehaald om te besluiten tot weigering: (...) (bestreden beslissing dd. 30 januari 2013, p. 9)

Ook uit de beslissing van de Stad Antwerpen blijkt deze Masterplan-bestemming cruciaal geweest te zijn, nu daaromtrent wordt gesteld: (...) (Weigeringsbeslissing College van Burgemeester en Schepenen van de Stad Antwerpen dd. 5 oktober 2012, p. 8-9)

Het staat in deze onmiskenbaar vast dat het Masterplan zowel in eerste als tweede administratieve aanleg als 'beoordelingsgrond' in aanmerking is genomen en als een weigeringsmotief werd geformuleerd.

Bovendien is een en ander verbonden met het eerste en tweede middel, zodat het middel geenszins als "overtollig" kan worden beschouwd. Ten andere komt het niet aan de verwerende partij, doch wel aan Uw Raad toe om een aangevoerd middel desgevallend als "overtollig" te beschouwen en de verwerende partij zich niet vermag in de plaats van Uw Raad te stellen.

..."

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij met de betrokken aanvraag het herlokaliseren beoogt van een bestaande vestiging van een supermarkt, gelegen aan de Sint-Bernardsesteenweg te Hoboken.

2.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening niet kan worden aanvaard. Deze conclusie steunt op een ongunstige beoordeling van de aspecten “verkeershinder”, “afwerking straatwand” en “buffering naar naburige percelen” en “in ondergeschikte orde” op “de visie die de stad Antwerpen heeft op dit gebied”.

De verzoekende partij leidt uit de motieven van de bestreden beslissing af dat de weigering van de aanvraag steunt op vier “weigeringsgronden”, met name:

- (1) verkeershinder;
- (2) afwerking straatwand;
- (3) buffering naar naburige percelen;
- (4) ontwerp masterplan voor Hoboken.

Het eerste middel betreft kritiek op de eerste drie weigeringsgronden en het tweede middel betreft kritiek op de vierde weigeringsgrond.

3.

Artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b) VCRO bepaalt dat een vergunning wordt geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, waaruit volgt dat het weigeren van een stedenbouwkundige vergunning op grond van het onverenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening, een afdoende en draagkrachtig motief is om een aanvraag te weigeren.

4.

Artikel 4.3.1, § 2, eerste lid VCRO luidt onder meer als volgt:

“ ...

§2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

“ ...”

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om overeenkomstig artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° en 2° VCRO op concrete wijze te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

5.

De formele motiveringsplicht houdt voor de verwerende partij niet de verplichting in om elk beroepsargument van de aanvrager punt voor punt te beantwoorden. Het volstaat dat uit het bestreden besluit kan worden afgeleid waarom het standpunt van de beroeper niet wordt gevolgd.

6.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij aangaande het aspect verkeershinder, waarvan niet betwist wordt dat het een relevant aspect van goede ruimtelijke ordening betreft voor het aangevraagde, dat functies aan de Oudestraat “nu reeds zorgen voor een overdreven verkeersdruk” voor deze lokale gemeenteweg, dat de verkeershinder op spitsmomenten reeds enorm is, dat een bijkomende supermarkt “die zeer veel verkeer genereert” de verkeersdruk nog zal doen toenemen en de verkeersveiligheid in de buurt in het gedrang brengt.

Uit deze overwegingen blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, afdoende waarom de verwerende partij, ondanks de argumentatie uiteengezet in het beroepsschrift, de verkeersimpact van het aangevraagde ongunstig beoordeelt.

Bovendien moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoonbaar dat de verwerende partij bij haar vaststelling en beoordeling van het hiervoor aangehaald weigeringsmotief inzake de verkeershinder, in het licht van de beroepsargumenten die zijn aangevoerd tijdens de administratieve beroepsprocedure, foutief of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, noch dat het bedoeld weigeringsmotief geen afdoende motivering kan vormen voor het bestreden besluit.

De bijkomende weigeringsmotieven die betrekking hebben op de afwerking van de straatwand, de buffering naar naburige percelen en, ondergeschikt, de visie van de stad Antwerpen zijn overtollige motieven waarvan de eventuele onregelmatigheid zonder invloed is op het afdoende karakter van het voormelde weigeringsmotief van het bestreden besluit. De eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden.

7.

Het tweede en derde middel zijn ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk en in de aangegeven mate gegrond.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 10 januari 2013, waarbij aan de verzoekende partij de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd voor het slopen van een woning met 2 garages, 4 loodsen en een klein kantoorgebouw, het verwijderen van alle verhardingen enerzijds, en het bouwen van een winkel met bijbehorende parking anderzijds op percelen gelegen te 2660 Hoboken, Oudestraat 103 en Heidestraat 35 en met als kadastrale omschrijving afdeling 38, sectie B, nummers 471y4, 471p2, 468z2, 469y5 en 471c4.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij en dit binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 17 juni 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,
met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Katrien VISSERS

Nathalie DE CLERCQ